På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger, herunder også sagsøgerens omkostninger.**

Due Pescatore Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. oktober 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 17. SEPTEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

I — Det kan forekomme, at tjenestemænd besværer sig over, at de skal udføre arbejde, som er mere kvalificeret end det, de vederlægges for i henhold til deres indplacering. Det sker langt sjældnere, at de står fast på at udføre et arbejde, som er mere kvalificeret end det, der kan forlanges af dem, uden at de i øvrigt kræver det dertil svarende vederlag. Det er imidlertid netop denne sidste situation, der foreligger i denne sag.

1 — Oversat fra fransk.

I sag 218/80 har Waltraut Kruse nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at sikre hende fortsat ret til at arbejde som oversætter og til udelukkende at være beskæftiget med opgaver i forbindelse dermed.

I replikken har W. Kruse dernæst nedlagt påstand om, at det statueres, at Kommissionen har undladt at overholde sin forpligtelse til at give sagsøgeren mulighed for faglig videreuddannelse, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale hende en franc i skadererstatning for det tab, hun har lidt som følge heraf.

Sagsøgeren har været tjenestemand ved Kommissionen fra 1961. Hun blev fastansat den 1. juni 1962 som sekretær i lønklasse C 3, løntrin 1. Inden for kategori C findes der en stillingsgruppe — som sekretær med stenografi og maskinskrivning eller som kontorist — der omfatter to lønklasser, C 2 og C 3.

Waltraut Kruse blev fra den 1. april 1963 placeret i sekretariatet i generaldirektoratet for »Forsking og uddannelse«, direktoratet for [videnskabelige] programmer; den 1. oktober 1964 blev hun forfremmet til lønklasse C 2/1. Efter at hun adskillige gange var blevet forflyttet til andre tjenestegrene, blev hun fra den 1. marts 1973 placeret i sekretariatet i generaldirektoratet for »Forskning, videnskab og uddannelse« men hun blev ikke yderligere forfremmet, og efter det oplyste er hun allerede for lang tid siden nået op på sidste løntrin i den sidste lønklasse i sin stillingsgruppe.

Fra 1970/71 fik hun i stigende omfang til opgave at oversætte og affatte tekster på flere sprog. Fra marts 1973 havde hun kun dette arbejde, og hun udførte det — som det fremgår af bedømmelserne — fuldt tilfredsstillende.

I bedømmelsen for tidsrummet fra 1. juli 1977 til 30. juni 1979 — der er underskrevet af den ansvarlige for bedømmelsen den 3. juni 1980 — er spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsopgaverne svarer til tjenestemandens kvalifikationer, besvaret med, at »arbejdsopgaverne ... hverken [svarer] til tjenestemandens kvalifikationer [1] eller uddannelse. W. Kruse har dog, takket være videreuddannelseskurser og andre initiativer kunnet erhverve kundskaber, som har sat hende i stand til at anvende sine kvalifikationer og sin uddannelse til gavn for generaldirektoratet; det skal dog bemærkes, at hun af helbredshensyn har erklæret sig ude af stand til at udføre nogen anden arbejdsopgave«.

Sagsøgerens indsats og tjenstlige adfærd vurderedes i bedømmelsen som følger: »hun afgør selv, hvorledes arbejdet skal afvikles, og dette er årsagen til, at den samlede indsats er utilfredsstillende på trods af, at nogle arbejdsopgaver udføres i fritiden og i weekenderne« »hun udviser kun selvstændigt initiativ, når det drejer sig om at lære nye sprog; hun er i alle henseender 'outsider'«.

Fra juni 1979 blev hun, som hun selv har udtrykt det »tvunget til i stadig højere grad at give afkald på sit arbejde som oversætter for at beskæftige sig med almindeligt forefaldende sekretærarbejde«.

Fra den 6. juni 1979 var sagsøgeren fraværende på grund af sygdom. Hun mødte på arbejde igen den 7. januar 1980, men forbeholdt sig alle sine »velerhvervede rettigheder«. Derefter var hun på ny fraværende på grund af sygdom fra den 8. januar 1980, selv om hun den 3. december 1979 havde fået tilbud om placering i biblioteket, hvor hun — dog

1 — O.a.: originalsproget »attitude«, hvilket generaladvokaten antager er en skrivefejl for »aptitude«.

kun i halvdelen af tiden — havde kunnet udføre presserende oversættelsesarbejde.

Den 18. april 1980 indbragte sagsøgeren en administrativ klage, som dog blev afvist den 28. juli s.å.

II — Formaliteten

Jeg anser det for yderst tvivlsomt, om den påstand, der er nedlagt den 28. oktober 1980, kan antages til realitetsbehandling, dels fordi den administrative klage af 18. april 1980 var for sent indgivet, dels fordi afvisningen af klagen den 28. juli 1980 simpelt hen havde form af en bekræftelse, og dette må gælde, uanset at det ikke i selve afvisningen omtales, at klagen var indgivet for sent.

Dette har sagsøgerens advokat uden tvivl selv været klar over, idet han i replikken, der blev indgivet den 19. januar 1981, har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har undladt at træffe de nødvendige foranstaltninger, og om at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning. Men jeg mener, at også denne nye påstand må afvises, i hvert fald for så vidt angår det første punkt.

Kommissionen har tilføjet, at sagsøgte ikke har nogen søgsmålsinteresse, idet invaliditetsudvalget, som i mellemtiden har fået hendes sag forelagt, i den nærmeste fremtid vil afgøre, om hun er i stand til at udføre arbejdsopgaverne under den kategori, hun er indplaceret i; Kommissionen har derfor begæret udsættelse af sagen, indtil invaliditetsudvalget har truffet sin afgørelse.

Chefen for afdelingen »Personlige rettigheder og privilegier« opfordrede den 22. september 1980 Waltraut Kruse til hurtigst muligt at meddele navnet på den læge, som hun ville udpege som sin repræsentant i invaliditetsudvalget. Den 27. november 1980 sendte han på ny en opfordring hertil, idet han meddelte, at han — hvis der ikke var indgået svar den 15. december 1980 — ville rette henvendelse til Domstolens præsident for at få denne til på embeds vegne at udnævne en læge i overensstemmelse med artikel 7 i bilag II til vedtægten. Under retsmødet blev det oplyst, at dette nu var sket, og at udvalget havde afholdt et møde dagen før, den 3. juni 1981.

Der bør derfor ikke gives Kommissionen medhold i begæringen om udsættelse, og jeg finder det rimeligt at pålægge invaliditetsudvalget at udsætte sit arbejde, idet Domstolens afgørelse i modsat fald vil blive præjudiceret.

III — Realiteten

Uden at der findes anledning til at omtale spørgsmålene om formaliteten og søgsmålsinteressen yderligere, finder jeg, at de nedlagte påstande må siges at savne grundlag.

1. Det er ubestridt, at beskrivelsen af de arbejds- og kompetenceområder, som det kræves, at sagsøgeren udfylder, svarer til stillingsbeskrivelsen og stillingsbetegnelsen for stillingsgruppe C 2-C 3. Desuden har sagsøgeren, i hvert fald fra 1973, oppebåret den faste godtgørelse, som omhandles i artikel 4 a i tillæg VII til vedtægten (som affattet ved forordning nr. 914/78 af 3. maj 1978), og som udbetales til tjenestemænd med stilling som maskinskriver og stenograf eller kun som maskinskriver; hvis arbejdsopgaverne var ændret, skulle godtgørelsen ikke længere have været udbetalt.

Formålet med den »sammenhæng ... mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne inden for hver kategori og inden for sprogtjenesten« (jf. bilag I til vedtægten), som omhandles i vedtægtens artikel 5, stk. 4, og med den beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområder, som fastsættes af hver enkelt institution, er ikke alene at give administrationen grundlag for at kræve, at tjenestemændene udfører de opgaver, der svarer til deres indplacering og stillingsbeskrivelse, men også at beskytte tjenestemændene mod, at der stilles for store krav fra administrationens side (jf. dommen af 12. juli 1973 i Tontodonati-sagen, Sml. 1973, s. 779, præmis 8: »... administrationen [kan] ikke ... kræve af en tjenestemand, at han udfører opgaver på et højere niveau end det, der svarer til hans lønklasse«); bortset fra det tilfælde, at der er tale om midlertidig tjeneste, kan det nemlig ikke pålægges en tjenestemend at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori eller tjenestegruppe (vedtægtens artikel 7, stk. 2). At en tjenestemand accepterer at udføre arbejde på et niveau, der ligger over hans lønklasse, kan højst være et moment, der skal tages i betragtning med henblik på forfremmelse, men det giver ikke den pågældende et krav på at blive omplaceret (jf. dom af 19. marts 1975, Van Reenen, Sml. 1975, s. 445, præmis 6, og dom af 11. maj 1978, de Roubaix, Sml. 1978, s. 1081, præmis 17).

Hvis der ses bort fra muligheden for at gøre midlertidig tjeneste, er den eneste måde, hvorpå en tjenestemand i overensstemmelse med de gældende bestemmelser kan udføre et mere kvalificeret arbejde, end det han har fået overdraget, at han forfremmes, evt. efter en udvælgelsesprøve.

Det fremgår af sagen, at sagsøgeren tilmeldte sig en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, som blev afholdt i 1975 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assisterende oversættere i lønklasse A7-A8, men at hun ikke fik adgang til at deltage, idet hun ikke var i besiddelse af de krævede kvalifikationsbeviser (eksamensbeviser, erfaring); hun påklagede ikke denne afgørelse.

I øvrigt har sagsøgeren i et brev af 22. april 1980 selv anført, at hun »på ingen måde bestrider, at hun er indplaceret i kategori C, og hun vil ikke kræve sig tillagt de rettigheder, som er knyttet til stillingen som oversætter, der normalt er indplaceret i kategori LA«.

Når det tages i betragtning, hvor rosende udtalelserne i bedømmelserne for perioderne 1969/1971, 1971/1973, 1973/1975 og 1975/1977 var, må man imidlertid undre sig over, at skønt sagsøgeren ofte blev forflyttet, tilmeldte hun sig på intet tidspunkt en udvælgelsesprøve til en af de nye stillinger som overassistent og som sekretariatsassistent i kategori B, som ved Rådets forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972 netop blev oprettet for at give nærmere bestemte kategorier af tjenestemænd, som var »låst fast« i kategori C, eller som var i fare foir at blive det, mulighed for at få adgang til kategori B.

Hvorom alting er, kan det kun konstateres, at vedtægtens artikel 24 overhovedet ikke giver hjemmel for de rettigheder, som sagsøgeren i stævningen påstår sig tilkendt. Den omstændighed,

at hun har skaffet sig en uddannelse som oversætter, og at det oversættelsesarbejde, som hun *rent faktisk* har udført til sine overordnedes fulde tilfredshed, opfylder et stigende behov i tjenestegrenene, kan ikke give hende en ubetinget ret til fortsat at udføre disse specielle arbejdsopgaver.

2. Vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, indeholder følgende bestemmelser:

»De [dvs. Fællesskaberne] giver tjenestemanden mulighed for at videreuddanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion, og såfremt det er i *deres* egen interesse.

Der tages også hensyn til denne videreuddannelse for så vidt angår karriereforløbet«.

Selv hvis det antages, at den »bistandspligt« (artikel 24), som sagsøgeren i sin replik hævder er tilsidesat, har den rækkevidde, hun tillægger den, finder jeg, at administrationen har opfyldt den i det omfang, dens egne interesse gav den mulighed herfor.

Sagsøgerens læge erklærede den 22. oktober 1979, at »hun er i stand til at genoptage arbejdet i det omfang, de tilbudte opgaver er i overensstemmelse med hendes kvalifikationer. I modsat fald er der risiko for et tilbagefald i hendes psykiske helbredstilstand«. Den 2. januar 1980 erklærede lægen, at »kun oversættelsesarbejde ville kunne medføre en stabilisering af hendes psykiske balance«.

Kommissionen synes at have fulgt denne henstilling ved gennem generaldirektoratets videnskabelige assistent i november 1979 at have meddelt hende, at hun i halvdelen af den normale arbejdstid skulle udføre biblioteksarbejde og i den anden halvdel af tiden presserende oversættelsesopgaver. Kommissionen har fyldestgørende redegjort for, at det ikke kan forenes med tjenestens krav, at sagsøgeren i mere end halvdelen af arbejdstiden udfører oversættelsesarbejde. Hvis ikke sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne skal miste enhver betydning, ses der heller ikke at være mulighed for at gå videre og som hidtil udelukkende at lade sagsøgeren udføre oversættelsesopgaver.

3. Sagsøgerens advokat har anført, at »de arbejdsvilkår, den specialisering og de rettigheder, som en tjenestemand inden for hver kategori har opnået, udgør en uomtvistelig ret, således at enhver ensidig ændring i disse forhold fra myndighedens side, som går ud på, at de begrænses eller gøres vanskeligere at gennemføre, er en uretmæssig handling«.

Der ses ikke overhovedet at være grundlag for denne påstand, idet sagsøgeren ikke havde erhvervet nogen ret inden for sin kategori; et krav om, at hun genoptager det arbejde, som svarer til hendes indplacering — med de lempelser, der senest er tilbudt — er ikke en »ensidig« handling, som kan pådrage Kommissionen ansvar.

Jeg vil — ud fra samme tankegang som den Kommissionen ses at have lagt til grund, da den oprettede sin socialmedicinske afdeling — tilføje, at sagsøgerens tilfælde snarere synes at høre derunder end under invaliditetsudvalget. Det fore-

kommer mig, at Kommissionen har taget et skridt i denne retning ved at foreslå sagsøgeren, at hun i halvdelen af tiden udfører oversættelsesarbejde; denne mulighed burde hun benytte sig af, før invaliditetsudvalget træffer afgørelse i hendes tilfælde.

Jeg skal foreslå, at sagsøgte frikendes, og at hver part bærer sine omkostninger.